

La desigualtat no és llei de vida

Judit Sardà i Cabero
Regidora d'Hisenda, Desenvolupament Local i República de Tona per ERC

Arriba un altre 8 de març i ens preparem per commemorar el Dia de les Dones fent un acte a la sala La Canal de Tona el dia 1 de març de 6 de la tarda a 8 del vespre. Dones, sí, en plural, perquè som moltes i diverses. Som les autònomes, les pensionistes, les mestres, les que treballen al camp, en fàbriques, en un despatx o a l'administració, les botigueres, les que treballen a casa, les que agafen Rodalies, les que investiguen, les que cuiden els fills i filles, les que cuiden la mare i el pare, les infermeres i metgesses, les artistes..., totes, les que tenen vulva i les que no. I, precisament per això, des d'ERC Osona hem volgut preparar un acte plural, on se sentin veus diferents, on tinguin cabuda diferents sensibilitats, perquè és, entre totes, que estem fent la revolució! D'entrada, els volem agrair a totes elles la seva participació, estem convençudes que tenen moltes coses a dir-nos, d'una forma o altra: cant, música, contes... Veus apoderades! Sentirem l'energia de les dones joves, amb el Cor Nebbia; tindrem Marta Pampalona, que ens cantarà amb les mans, perquè també parlem diferents llenguatges; tindrem contes no sexistes i per la coeducació, amb Margo Prims, perquè totes tenim molt a aprendre; tindrem diferents estils: des de trap amb Ariadna Alonso fins a clàssic amb Sílvia Álvarez; tindrem Cançons que curen amb Mariona Vilar i també unes Pinzellades de Laura Segarra, que forma part de la tornada de Doble Buble; tindrem un trio amb dues membres de les Tietes Queques, el Lil·lit Trio; tindrem les versions de

Cristina Sáez, de Tona, i Helena Costa, de la Vall del Ges, dues cantants que la música les fa sentir vives. Al final, hi haurà també un piscolabis per celebrar que totes elles ens ajuden a apoderar-nos!

Fa anys que participo al Grup de Dones d'ERC d'Osona i allà he après a viure la sororitat, aquesta paraula estranya que ha aparegut en la nostra manera d'entendre el món i que significa el suport, la complicitat, el compartir experiències, preocupacions i, també, èxits entre les dones. De fet, vaig aprendre abans la sensació de sororitat que la paraula! Això és el que ens cal: apoderar-nos, tan senzill i tan difícil alhora com això. De petites no vam tenir massa referents femenins; tot i que la història està plena d'exemples, sempre

han prevalgut els models masculins. No coneixem gaires pintores, filòsofes, científiques, ni directores d'orquestra, oi? La desigualtat no és llei de vida, però així ens ho han presentat i així ens ho hem cregut. Llavors, així actuem fins i tot nosaltres mateixes.

Mirem alguns exemples. A Catalunya es van matricular l'any 2018 un total de 95.064 homes i 113.447 dones (segons dades Idescat), però només 2 de cada 10 persones catedràtiques són dones (segons estudi Xarxa Vives Universitats). Un altre exemple: el Banc d'Espanya ha publicat un estudi segons el qual els sous de les mares difereixen un 23% durant els cinc primers anys del fill o filla. I a països com Àustria, els països nòrdics o els EUA, els resultats són similars.

Per això són necessaris els plans d'igualtat, encara que no ho creguem. Aquests plans ens ajudaran a arribar a una situació d'igualtat que ara mateix ens costa arribar-hi de manera natural, però nosaltres hem de ser valentes i tirar endavant, atrevim-nos-hi! Per exemple, gràcies al Pla d'Igualtat que va aprovar Esquerra a finals del 2016, ara tenim paritat als òrgans de govern i més regidores i alcaldesses que mai. A més, s'ha treballat molt per la visibilització de les dones en actes públics i s'ha introduït una visió femenina en tots els àmbits. Hi ha molta feina a fer, però aquest és el camí.

A Esquerra hem tingut la sort de tenir al davant unes dones mooolt grans, unes dones exemplars que el govern espanyol ha volgut fer callar, posant una sordina a les seves veus en forma d'exili i pressió. I és que saben que les seves veus ens apoderen parlant-nos d'igualtat, de justícia social i de llibertat, perquè estan (estem) convençudes que la República ens donarà l'oportunitat, entre d'altres, de lluitar per una igualtat real.

Bústia

El tabú del suïcidi

Sempre hi ha el silenci darrere tot el que pot amagar una mort per suïcidi. No tothom que se suïcida està malalt, no tots avisen abans, no hi ha cartes de comiat en la majoria dels casos. Simplement se'n van i deixen un buit darrere seu que acaba amb tot el que hi havia fins aleshores. Quan algú se'n va sense resposta aflora tot allò que li hauries dit, en tot el que ha quedat per fer... Quan dic que el meu germà ha mort per suïcidi la gent emmudeix. També hi ha qui simplement veu el fet i intenta buscar un culpable, sovint dins la família: no ho va veure a venir? Que estava malalt? Són preguntes de resposta senzilla. Si ho haguéssim vist a venir seríem els primers que hauríem lluitat perquè aquest no hagués estat el final, si hagués estat malalt hauríem estat els primers a ajudar-lo i acompanyar-lo al metge. Simplement va passar. En situacions com aquesta t'adones que tots estem exposats que qual-sevol dia una situació ens superi i no trobem eines on poder-nos aferrar. Fa tres anys va ser ell, i demà podria ser el teu de germà. I a tu, no m'agrada que recordin aquest fet com l'únic detall que et descriu. Em nego que el teu final sigui el que la gent recordi i el jutgi pel fet de fugir d'aquest món i no et recordin per tot allò que vas fer i qui vas ser en vida. Sàpigues que no t'oblidem i no et deixarem de recordar cada dia de les nostres vides, Ramon.

Marta Gala
Torelló

La plaça de la Noguera de Vic

El proper dilluns es presentarà una moció al ple de l'Ajuntament per proposar la suspensió de la concessió del permís d'obres a la plaça de la Noguera.

Una possible solució seria crear una taula de negociació que pugui explorar la construcció de consensos entre els diferents actors implicats pel que fa als usos i utilitats dels espais públics de la ciutat, començant per aquest concretament. També dels espais que són susceptibles de ser-ho. Cal no oblidar que aquesta moció ha estat secundada i compartida per la pràctica totalitat de les associacions de veïns de la ciutat. En aquest context, seria difícilment assumible i explicable als veïns i les veïnes que després d'una llarga dinàmica de país demanant diàleg i de la creació d'una taula de negociació hi hagués algun grup del consistori que s'hi oposés i fes que el que es demana en l'àmbit nacional no es pogués assumir en l'àmbit local. Seria una llàstima perdre l'ocasió d'articular posicions de reconeixement de l'alteritat i de buscar espais de trobada on la comunicació fos l'eina de radical importància sobre la qual generar alternatives comunes i el reconeixement de responsabilitats compartides. Des dels barris també creiem que tenim el dret a decidir com volem que sigui el nostre entorn i el que serà en un futur per als infants que avui hi creixen. No ens el prengueu.

Robert Càmarà, Carme Vilaregut i Mar Cañellas,
Associació de Veïns del Remei
Vic

Carnaval de Torelló

Dissabte feia uns quatre anys que no havíem estat al Carnaval de Torelló i crec que tardarem a tornar-hi. Vam arribar a quarts de 8 a la placeta Pujol, pensant que anàvem tard. Vam tenir temps d'anar a fer un cafè i al voltant de les 8 encara no havia passat ni la primera carrossa. Segons el programa, a les 7 havia de començar la rua..., doncs a 3/4 de 9 passava

la tercera carrossa, moment en què marxàvem perquè havíem quedat per anar a sopar amb uns amics, que és el que fèiem anys enrere. M'he assabentat d'altra gent que la van anar veure fins al final i arribaven a Vic a quarts de 12 de la nit. Sembla que vulguin que només vagin a gaudir del carnestoltes els que van disfressats i dins de les comparses. A altres pobles i ciutats al voltant de les 9 del vespre la primera passada ja ha acabat. Ho deixo com a reflexió per a l'organització.

Josep M. Franquesa Serra Vic

Agraïments

Volem donar les gràcies als participants de la carrossa D'Mames & D'Papes pel valuós gest de dedicar l'emotiu homenatge a en Joan en la Rua del 42è Carnaval de Terra Endins. D'ell, el més guerrer, vam aprendre que "la valentia i la força ens enforteixen cada dia". Un profund i sincer agraïment a tots vosaltres, especialment als organitzadors de la carrossa, per mantenir el seu record. Una forta abraçada!

Família de Joan Vila Garrigó Torelló

Només ens surten paraules d'agraïment cap a tot el personal de l'Hospital Sant Jaume de Manlleu, que ha tingut cura i ha acompanyat el nostre pare, en Francesc, durant aquesta etapa final en la seva llarga lluita contra el càncer. L'estima, la generositat, l'empatia i la professionalitat amb què heu tractat en Francesc és quelcom que sempre recordarem i pel qual sempre us estarem agraïts. A tot el personal sanitari, moltíssimes gràcies de tot cor.

Família Palau-Castañe
Vic